

Sygn. akt II PSK 93/21

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa U.K.
przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w Z.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 czerwca 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 20 lutego 2020 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 1.350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2019 r. Sąd Rejonowy w Z. zasądził od pozwanej Izby Administracji Skarbowej w Z. na rzecz powódki U. K. kwotę 23.718,30 zł tytułem uzupełnienia odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia 1 października 2017 r. do dnia zapłaty. Wyrokiem z dnia 20 lutego 2020 r. Sąd Okręgowy w Z. na skutek apelacji pozwanej zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że odsetki ustawowe za opóźnienie zasądził na rzecz powódki od dnia 13 marca 2019 r., oddalając apelację w pozostałej części.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie doszło do naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisów art. 170 ust. 4 i 4a ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (PwKAS). Podkreślił, że przedmiotem sporu w sprawie jest odprawa emerytalna, a nie odprawa pieniężna, o której mowa w art. 170 ust. 1 pkt 4 i 4a ustawy PwKAS. Przepisy te regulują kwestię prawa do odprawy pieniężnej w związku z likwidacją urzędu czy zniesieniem jednostki organizacyjnej, a nie prawa do odprawy emerytalnej oraz jej wysokości. Sąd Apelacyjny wskazał, że prawo do odprawy emerytalnej uregulowane jest w przepisie art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej i nie przewiduje ograniczeń w jej wypłacie, w tym możliwości dokonywania potrąceń kwot wypłaconych wcześniej z innych tytułów. Sąd Apelacyjny podkreślił jeszcze, że art. 170 ust. 4a ustawy PwKAS wyłącza prawo do odprawy pieniężnej w związku z likwidacją urzędu albo ze zniesieniem jednostki organizacyjnej w sytuacji uprzedniego nabycia prawa do odprawy emerytalnej. Przepis ten zatem nie dotyczył powódki, gdyż w momencie wygaśnięcia stosunku pracy oraz w dacie wypłaty odprawy pieniężnej z tego tytułu, nie nabyła ona jeszcze prawa do odprawy emerytalnej przysługującej jej w związku z przejściem na emeryturę.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu prawa materialnego, to jest art. 170 ust. 4a PwKAS w związku z art. 170 ust. 4 PwKAS, poprzez niewłaściwe zastosowanie w konsekwencji braku kompletnych ustaleń faktycznych odnoszących się do przesłanek norm prawa materialnego, jako że wyrok Sądu drugiej instancji nie zawiera ustaleń faktycznych co do odprawy „likwidacyjnej”, a jedynie co do odprawy „emerytalnej”, w oderwaniu od jej związku z odprawą „likwidacyjną”, w sytuacji gdy przedmiotem niniejszej sprawy jest relacja odpraw „emerytalnej” i „likwidacyjnej” określona w ustawie PwKAS oraz wynikający z art. 170 ust. 4 i ust. 4a PwKAS ustawowy zakaz wypłacania podwójnych świadczeń w przypadku zbiegu uprawnienia do świadczeń pieniężnych w związku ze zwolnieniem z pracy oraz nabycia prawa do emerytury.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z istotnym zagadnieniem prawnym polegającym na rozstrzygnięciu, czy art. 170 ust. 4 i ust. 4a PwKAS wyłączają możliwość wypłacania odpraw z dwóch tytułów jednocześnie, a mianowicie - czy wprowadzają ustawowy zakaz wypłacania

podwójnych świadczeń w przypadku zbiegu uprawnienia do świadczeń pieniężnych w związku ze zwolnieniem z pracy (art. 170 ust. 1 pkt 2 PwKAS) oraz nabycia prawa do emerytury (art. 94 ustawy o służbie cywilnej), jak przyjmuje pozwany w niniejszej sprawie, czy też przeciwnie - w takiej sytuacji pracownik może otrzymać odprawy z dwóch tytułów jednocześnie, to jest jednocześnie odprawę „likwidacyjną” i odprawę „emerytalną”, jak *de facto* przyjął sąd drugiej instancji, a to wszystko w kontekście odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w wypadku dokonania przez jednostkę sektora finansów publicznych wydatku ze środków publicznych w formie wypłaty nienależnych odpraw pieniężnych, to jest bez stosownego upoważnienia albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków (art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała jeszcze, że rozstrzygnięcie sądu drugiej instancji jest konsekwencją tego, że zaskarżony wyrok nie zawiera kompletnych ustaleń faktycznych odnoszących się do przesłanek normy prawa materialnego (art. 170 ust. 4a i ust. 4 PwKAS), jako że Sąd błędnie zważył, że przedmiotem sporu jest odprawa „emerytalna”, a nie odprawa „pieniężna”, o której mowa w art. 170 ust. 4 PwKAS.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego

przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 19/15, LEX nr 2021941). Istotne zagadnienie prawne może odnosić się zarówno do prawa procesowego, jak i materialnego.

Zauważyć należy, że problem prawny ujęty jako istotne zagadnienie prawne występuje w sprawie tylko wtedy, gdy ocena prawna Sądu Najwyższego będzie miała wpływ na rozstrzygnięcie skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 października 2015 r., I PK 23/15, LEX nr 2021942; z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 592/14, LEX nr 1678067). Tymczasem w rozpoznawanej sprawie przepisy w oparciu o które skarżąca sformułowała istotne zagadnienie prawne dotyczą odprawy pieniężnej w związku z likwidacją urzędu czy zniesieniem jednostki organizacyjnej (odprawy „likwidacyjnej”), nie zaś odprawy „emerytalnej”. Zgodnie z art. 170 ust. 4 PwKAS, w przypadku, o którym mowa w ust. 1 (wygaśnięcie stosunku pracy oraz stosunku służbowego), pracownikom oraz funkcjonariuszom przysługują świadczenia należne odpowiednio w związku z likwidacją urzędu albo zniesieniem jednostki organizacyjnej w rozumieniu ustawy uchylanej w art. 159 pkt 3. Natomiast z treści dodanego ustawą z dnia z dnia 24 lutego 2017 r. o zmianie ustawy - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej i ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej ust. 4a wynika, że ust. 4 nie stosuje się do pracowników oraz funkcjonariuszy, którzy nabyli prawo do odprawy przysługującej w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy. Wskazane przez skarżącą zagadnienie prawne miałoby zatem znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy o zasądzenie odprawy „likwidacyjnej”. Przedmiotem postępowania była natomiast odprawa emerytalna, przysługująca na podstawie art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej.

Nadto zauważyć należy, że podstawa skargi kasacyjnej, jak i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na kwestionowanie przez skarżącą ustaleń faktycznych sądów *meriti*, co nie zasługuje na uznanie w

świetle związania Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c). Naruszenia prawa materialnego skarżąca upatruje w jego niewłaściwym zastosowaniu „w konsekwencji braku kompletnych ustaleń faktycznych odnoszących się do przesłanek norm prawa materialnego”. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca z kolei wskazuje, że „powyższe rozstrzygnięcia, zwłaszcza sądu drugiej instancji, są konsekwencją tego, że zaskarżony wyrok nie zawiera kompletnych ustaleń faktycznych odnoszących się do przesłanek normy prawa materialnego (art. 170 ust. 4a i ust. 4 PwKAS), jako że Sąd błędnie zważył, że przedmiotem sporu jest odprawa „emerytalna”, a nie odprawa „pieniężna”, o której mowa w art. 170 ust. 4 PwKAS”.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.